

8. mail 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Itaalia Vabariik

(Kohtuasi C-164/09)

(2009/C 180/48)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: C. Zadra ja D. Recchia)

Kostja: Itaalia Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et kuna Veneto maakond on kehtestanud õigusnormid, mille kohaselt lubatakse teha loodusliku linnustiku kaitsesüsteemist erandeid, mis ei vasta direktiivi 79/409/EMÜ⁽¹⁾ artiklis 9 sätestatud tingimustele, on Itaalia Vabariik rikkunud direktiivi 79/409 artiklist 9 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et Veneto maakonna kehtestatud õigusnormid ei ole direktiivi 79/409 artiklis 9 sätestatud nõuetega kooskõlas.

— see määratleb üldiselt ja abstraktselt ilma ajaliste piiranguteta erandi alla kuuluvad liigid ja koguse;

— teatavaid linnuliike käsitlevad erandid on üldise viite alusel ette nähtud kõikidele artikli 9 punktides a ja c loetletud juhtudele, ilma et oleks esitatud piisavalt konkreetseid põhjuseid;

— ei ole kehtestatud nõuet teiste rahuldavate lahenduste puudumise kindlaks tegemise kohta ega seda, et üksikute erandmeetmete puhul peab olema täpsustatud riski tingimused, kohaga seotud asjaolud ja erandite kohaldamiseks volitatud isikud;

— lubatakse väike arv määrata piisavate teaduslike andmete puudumisel.

Komisjon väidab, et pärast põhjendatud arvamuses määratud tähtaja möödumist võetud meetmed ei jäta varem tuvastatud puudusi mitte ainult kõrvaldamata, vaid sisuliselt kordavad neid. Eelkõige peetakse siin silmas maakonna nõukogu presidendi 20. juuni 2006. aasta dekreeti nr 140, maakonna nõukogu presidendi 18. oktoobri 2006. aasta dekreeti nr 230, 16. augusti maakonnaseadust nr 24, maakonna nõukogu presi-

dendi 4. septembri 2007. aasta dekreeti nr 167 ning 14. augusti 2008. aasta maakonnaseadust nr 13.

⁽¹⁾ Nõukogu 2. aprilli 1979. aasta direktiiv 79/409/EMÜ loodusliku linnustiku kaitse kohta (EÜT L 103, lk 1; ELT eriväljaanne 15/01, lk 98).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Administrativen sad Sofia — grad (Bulgaaria) 14. mail 2009 — Georgi Ivanov Elchinov versus Natsionalna Zdravnoosiguritelna kasa

(Kohtuasi C-173/09)

(2009/C 180/49)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad Sofia — grad

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Georgi Ivanov Elchinov

Vastustaja: Natsionalna Zdravnoosiguritelna kasa (riiklik haigekassa)

Menetluse astuja: Ministerstvo na Zdraveopazvaneto (tervishoiu-ministeerium)

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 22 lõike 2 teist lõiku⁽¹⁾ tuleb tõlgendada nii, et kui asjaomast ravi, mille jaoks taotletakse vormi E112 väljastamist, ei anta Bulgaaria tervishoiuasutuses, siis tuleb eeldada, et seda ravi ei finantseerita riikliku haigekassa (NZOK) või tervishoiu-ministeeriumi eelarvest ja vastupidi, kui seda ravi finantseeritakse NZOK või tervishoiu-ministeeriumi eelarvest, siis tuleb eeldada, et seda ravi on võimalik saada Bulgaaria tervishoiuasutuses?
2. Kas väljendit „puudub võimalus saada kõnealust ravi liikmesriigi territooriumil, kus ta elab“ määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 22 lõike 2 teises lõigus tuleb tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud olukorrad, kus ravi, mida pakutakse liikmesriigis, kus kindlustatud isik elab, on raviviisil oluliselt ebaefektiivsem ja radikaalsem kui ravi teises liikmesriigis, või on sellega mõeldud üksnes olukorda, kus patsienti ei ole võimalik õigeaegselt ravida?

3. Menetlusautonoomia põhimõtet silmas pidades: kas liikmesriigi kohus on kohustatud järgima kõrgema astme kohtu siduvaid suuniseid, mis antakse kohtuotsuse tühistamise käigus, kui asi saadetakse tagasi uueks arutamiseks, kui on alust arvata, et need suunised on ühenduse õigusega vastuolus?

4. Kui asjaomast ravi ei ole võimalik saada selle liikmesriigi territooriumil, kus kindlustatud isik elab, siis kas see liikmesriik peab väljastama loa raviks teises liikmesriigis määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 22 lõike 1 punkti c alusel siis, kui asjaomane ravi on raviliigina sätestatud esimesena nimetatud liikmesriigi tervishoiuteenuseid puudutavates sätetes, kui need sätted ei nimeta sõnaselgelt konkreetset ravimeetodit?

5. Kas EÜ artikliga 49 ja määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikliga 22 on vastuolus selline siseriiklik säte nagu ravikindlustusseaduse artikli 36 lõige 1, mille kohaselt kohustuslikult kindlustatud isikutel on ainult siis õigus välisravi eest tehtud kulutuste osalisele või täielikule hüvitamisele, kui nad on selleks saanud eelneva loa?

6. Kas siseriiklik kohus peab selle riigi pädevat asutust, kus asjaomane isik on kindlustatud, kohustama väljastama välisravi dokumendi (vorm E112), kui kohtu arvates on väljastamisest keeldumine õigusvastane olukorras, kus taotlus selle dokumendi väljastamiseks on esitatud enne välisravi algust ja kui ravi on kohtuotsuse tegemise ajaks lõppenud?

7. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav ning kui kohus peab välisravi loa andmisest keeldumist õigusvastaseks, siis kuidas tuleb kindlustatud isikule hüvitada tema kulud:

a) kas seda peab tegema vahetult riik, kus ta on kindlustatud või välisravi loa esitamisel see riik, kus ravi toimus?;

b) millises ulatuses, kui elukohaliikmesriigi õigusaktides ettenähtud hüvitiste ulatus erineb selle liikmesriigi õigusaktides ettenähtud hüvitiste ulatusest, kus ravi toimus, pidades silmas EÜ artiklit 49, mis keelab teenuste osutamise vabaduse piirangud?

(¹) Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaal-kindlustuskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35), mida on muudetud ja aktualiseeritud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3).

15. mail 2009 esitatud hagi — Luksemburgi Suurhertsogiriik versus Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu

(Kohtuasi C-176/09)

(2009/C 180/50)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Luksemburgi Suurhertsogiriik (esindajad: C. Schiltz, advokaat P. Kinch)

Kostjad: Euroopa Parlament, Euroopa Liidu Nõukogu

Hageja nõuded

— Esimese võimalusena: tühistada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2009. aasta direktiivi 2009/12/EÜ (¹) lennujaamatasude kohta artikli 1 lõikes 2 väljend „ning iga liikmesriigi suurima reisijate hulga lennujaama suhtes”;

— teise võimalusena tühistada direktiiv tervikuna;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt ja Euroopa Liidu Nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Luksemburgi Suurhertsogiriik põhjendab oma hagi kahe väitega.

Esimese väites väidab hageja, et diskrimineerimise keelu põhimõtet on rikutud sellega, et selline lennuväli nagu Luxemburg-Findel hõlmatud direktiivi 2009/12/EÜ kohaldamisalaga kui „iga liikmesriigi suurima reisijate hulga lennujaam” ja kuigi selline erinev kohtlemine ei ole objektiivselt õigustatud laienevad talle sellised haldus- ja rahalised kohustused, mida ei kohaldata teistele samasuguses olukorras olevatele lennuväljadele. Hageja viitab selles osas täpsemalt Hahni ja Charleroi lennuväljade olukorrale, millel on sama teenindusala kui Findeli lennujaamal ja mille mõlema reisijate hulk on Findeli omast suurem, kuid millele ei ole pandud samu kohustusi. Nende kolme lennujaama vahel olevad riigipiirid ei õigusta mingil juhul nende erinevat kohtlemist.

Teises väites lisab hageja, et asjaomane säte ei ole kooskõlas subsidiaarsuse ja proportsionaalsuse põhimõtetega. Esiteks ei